

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Ladislavy Mentbergerové a JUDr. Aleše Nezdařila ve věci žalobce: **Ing. J. P.**, nar. xxx, bytem xxx, proti žalovanému: **E. M., a. s.**, IČO: xxx, se sídlem xxx, zastoupený Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem, Praha 1, Těšnov 1/1059, o **neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11. května 2015, č. j. 10 C 187/2014 – 68,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu I. stupně **se m ě n í** tak, že se určuje, že okamžité zrušení pracovní poměru ze dne 6. 10. 2014, doručené žalobci 9. 10. 2014, **je neplatné.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 4.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu na neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 9. října 2014 a žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 16.940 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Jakuba Kotrby. Po provedeném dokazování vzal za zjištěné, že mezi účastníky

byla uzavřena dne 19. prosince 2012 pracovní smlouva, na jejímž základě pracoval žalobce u žalovaného jako xxx – xxx. Žalobce se v pracovní smlouvě zavázal k mlčenlivosti v obchodních záležitostech (článek VI. pracovní smlouvy). Dne 23. září 2014 vyzval vedoucí zpravodajství Mgr. S. žalobce – stejně jako vyzval i ostatní editory - k tomu, aby s okamžitou platností zasílali dvakrát denně plán reportáží předsedovi představenstva Mgr. S. a generální ředitelce H. Dne 26. září 2014 předal žalobce žalovanému výpověď z pracovního poměru bez udání důvodu, když téhož dne sdělil Mgr. S., že pokud chce vedení zasahovat do obsahu zpravodajství a cenzurovat ho, pak je připraven výpověď z pracovního poměru podat. Dne 3. října 2014 vyšel na veřejném internetovém portálu www.DigiZone.cz článek s nadpisem „Xxx xxx xxx.“, přičemž text tohoto článku soud prvního stupně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Listinou ze dne 6. října 2014 doručenou žalobci dne 9. října 2014 žalovaný s žalobcem okamžitě zrušil pracovní poměr z důvodu porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci zvláště hrubým způsobem spočívající v tom, že žalobce poskytl veřejnému informačnímu zdroji informace ohledně vnitřní organizace žalovaného, které navíc podal zkresleným a zavádějícím způsobem, když šéfredaktorovi veřejného informačního zdroje DigiZone.cz J. P. poskytl informace o tom, že v televizi xxx dochází k neúměrnému zasahování do připravovaných zpravodajských reportáží a majitel této televize vyžaduje soupis připravovaných reportáží a vedení televize poté rozhoduje, které zprávy budou zveřejněny a které nikoliv.

Takto zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce. Konstatoval, že žaloba na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru byla podána včas ve lhůtě podle § 72 zákoníku práce. Současně bylo prokázáno, že žalobce zveřejnil informace o vnitřních poměrech žalovaného, neboť tyto poskytl internetovému médiu DigiZone.cz a tím, že počínání žalovaného poměrně dramaticky srovnal k totalitní cenzuře, tak učinil způsobem, který byl způsobilý poškodit pověst žalovaného ve smyslu § 135 zák. č. 89/2012 Sb. - občanský zákoník. Žalobce svým jednáním porušil mlčenlivost ve smyslu článku VI. odstavec 1 pracovní smlouvy, dále porušil článek IV. odstavec 3 pracovní smlouvy, protože jednal v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a stejně tak porušil ustanovení § 301 písm. d) zákoníku práce. Soud prvního stupně neakceptoval výklad žalobce o tom, že z podstaty věci nemůže být vázán povinností mlčenlivosti, pokud je xxx, a má denně poskytovat široké veřejnosti informace, když požadavek mlčenlivosti o obchodních záležitostech a veškerých skutečnostech s nimi souvisejících je legitimním požadavkem každého zaměstnavatele, a to i v oblasti médií. Soud prvního stupně se dále zabýval tím, zda žalobce porušil povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem a tuto otázku zodpověděl rovněž kladně. V odůvodnění svého rozhodnutí rozebral kritéria, z nichž má soud vycházet při zkoumání závažnosti porušení takovéto povinnosti, přihlédl k tomu, že žalobce již dříve odmítl splnit písemný pokyn svého nadřízeného zaměstnavatele k tomu, aby zasílal plán reportáží vedení žalovaného, zabýval se i pohnutkou, která žalobce vedla k porušení povinnosti, když připustil, že pokud by jednání žalovaného bylo skutečně motivováno snahou cenzurovat skladbu reportáží, pak by tato skutečnost žalobce částečně omlouvala, nic takového však prokázáno nebylo. Soud prvního stupně neshledal relevantní ani poukaz žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 298/12, podle něhož požadavek zaměstnavatele na loajalitu zaměstnanců nemůže a priori vyloučit významný veřejnoprávní zájem, a to zájem na tom, aby se též zaměstnanci mohli obracet na státní orgány v situacích, kdy ze strany zaměstnavatele hrozí ohrožení významných společenských zájmů, jako je ochrana zdraví občanů, ochrana životního prostředí či ochrana čistoty vody, nebo kdy dokonce dojde k porušení těchto veřejných statků. Byť lze připustit, že objektivní a nestranné zpravodajství takovýmto významným společenským zájmem může být, pak si lze jen stěží

představit, že by v období globalizace, existence internetu a desítek zpravodajských zdrojů cenzura a zasahování do skladby reportáží na soukromém televizním kanálu s minimální sledovaností byla způsobilá uvedený společenský zájem jakkoliv ohrozit. Soud prvního stupně ze všech těchto důvodů žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Tyto přiznal úspěšnému žalovanému a vyčísлил je podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.

Proti rozsudku podal odvolání žalobce. V něm v podstatě zopakoval argumentaci uplatněnou v řízení před soudem prvního stupně a namítl odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Popřel, že by odmítl splnit písemný pokyn svého nadřízeného zaměstnance, když tento byl dán pouze editorům, zatímco žalobce byl u žalovaného zaměstnán jako xxx, takže pokyn mu nemohl být určen. Žalobce vykonával editorskou práci nad rámec svých pracovních povinností, na základě své dobré vůle, ve dvojici s kolegyní B., a soud prvního stupně nezohlednil to, že stačilo, aby tento pokyn splnila za něj paní B. Uvedený požadavek žalovaného – zasílat předem plán sepsaných reportáží majiteli televize nebo generální ředitelce – je navíc v českých médiích velmi nestandardní. Žalobce poukázal na to, že v minulosti se nestalo, že by odmítl nějaký pokyn nadřízeného splnit, v tomto směru nedostal žádnou výtku, všechny pokyny vždy splnil. Žalobce neměl s dodržováním povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci po dobu trvání pracovního poměru nikdy žádné problémy. Soud prvního stupně nesprávně posoudil intenzitu porušení pracovních povinností žalobce, když nepřihlédl k osobě žalobce a k dalším relevantním okolnostem. Žalobce v kritice na adresu zaměstnavatele pouze popsal to, čeho byl svědkem, co prožil a vnímal a co navíc žalovaný nijak nepopřel. Žalobce rovněž uvedl, že žalovaný nijak nepopřel cenzuru a ani ji neodmítl jako nepřijatelnou a v tomto směru žalobce odkázal na email, který adresoval J. S. a v něm že upozornil na to, že se mu zásahy do zpravodajství a cenzurování nelíbí. Na tento email žalovaný nijak nereagoval. Žalovaný nesouhlasil ani s názorem soudu prvního stupně o tom, že byť objektivně nestranné zpravodajství může být za určitých okolností významným společenským zájmem, přesto v daném případě i případná cenzura na soukromém kanálu s malou frekventovaností nevádí. Takovýto názor je podle žalobce v demokratické společnosti nepřijatelný, protože novinář, který pracuje i v méně významném médiu, by se měl chovat morálně a zodpovědně a měl by respektovat právo veřejnosti na včasné, pravdivé a nezkrácené informace. Žalobce neakceptoval ani názor soudu prvního stupně o tom, že by zveřejnění jediného interního příkazu, který navíc byl z hlediska chodu společnosti banální, mohlo být bez dalšího být kvalifikováno jako zvlášť hrubé porušení pracovních povinností, které by zakládalo důvod pro okamžité zrušení pracovního poměru. Žalobce realizoval svoje základní práva na svobodu projevu, které je mu zaručeno, v této souvislosti též zmínil judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž se svoboda projevu vztahuje nejen na informace nebo myšlenky příznivě přijímané či považované za neškodné či bezvýznamné, ale i na ty, které zraňují, šokují nebo znepokojují. Závěrem shrnul, že žalovaného nikdy neinformoval o tom, že nebude plnit jakýkoliv pracovní pokyn, svou práci vykonával vždy svědomitě, pouze zaměstnavateli sdělil, že se nechce podílet na cenzurovaném zpravodajství a sporný postup zaměstnavatele se snažil řešit interní cestou, avšak bezvýsledně. Připustil, že zaměstnavatele veřejně kritizoval, avšak na základě poznatků, které měl k dispozici, když zveřejnil interní pokyn zaměstnavatele, který považoval za nepřijatelný, takto však činil v intencích svého práva na svobodný projev a žalovaného nijak nepoškodil. Žalobce závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek buď zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně aby ho změnil tak, že žalobě vyhová.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření odkázal na správná skutková zjištění soudu prvního stupně a správné právní posouzení. V odůvodnění svého vyjádření citoval z odvolání

žalobce a poukázal na to, že toto trpí vnitřní nekonzistencí, když žalobce na jedné straně soudu prvního stupně vytýká nesprávná skutková zjištění, pokud popírá, že by odmítl písemný pokyn žalovaného, poté však uvádí, že tento pokyn odmítl splnit, což sdělil své bývalé kolegyni L. B.. Žalobce tak porušil svoji povinnost, která pro něj vyplývala z pracovního poměru, kdy již pokyn z 23. září 2014 odmítl splnit. Žalobcův postoj k plnění jeho pracovních povinností řešila z pověření předsedy představenstva žalovaného PhDr. J. V. a žalobce byl na porušování svých povinností upozorněn. I přes toto upozornění však sdělil, že na svém stanovisku trvá, že pokyn plnit nebude a odmítá se podílet na přípravě cenzurovaného zpravodajství. Žalovaný v další části svého vyjádření podrobně rozebral podstatu uvedeného pokynu, konstatoval, že žalobce nebyl oprávněn rozhodovat o plnění či neplnění tohoto pokynu na základě toho, zda se mu jeví jako logický či nikoliv. Žalobce totiž svým jednáním porušil ust. § 301 písm. a) zákoníku práce. Svoji povinnost žalobce porušoval opakovaně, neboť odmítl plnit pokyn nadřízeného zaměstnance k zasílání přehledu plánovaných reportáží. Je správný závěr soudu prvního stupně o tom, že žalobce následně osočil vedení žalovaného z cenzury, dal výpověď a následně ve výpověďní době do médií úmyslně uvedl informace týkající se interních poměrů žalovaného, na které se vztahovala jeho povinnost mlčenlivosti, a dále uvedl nepravdivé informace, které byly zřejmě do médií poskytnuty s cílem poškodit dobrou pověst žalovaného. Ačkoliv šlo o pouhé domněnky žalobce, žalobce je prezentoval jako fakta. Žalovaný omítl, že by se choval ke svým zaměstnancům neprofesionálně a žalobce přestože měl před soudem I. stupně pro doplnění důkazních prostředků k prokázání tvrzených skutečností dostatečný prostor, neprokázal jediný případ, kdy by vedení žalovaného autoritativně rozhodlo o skladbě reportáží pro vlastní zpravodajskou relaci. Žalovaný závěrem uvedl, že okamžité zrušení pracovního poměru je platné, neboť po něm nelze s ohledem na všechny okolnosti požadovat, aby žalobce nadále zaměstnával. Žádal potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného.

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost rozsudku soudu prvního stupně včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a důkazní řízení podle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval pracovní smlouvu žalobce ze dne 19. prosince 2012 a okamžitým zrušením pracovního poměru ze dne 6. října 2014 doručeným žalobci dne 9. října 2014. Po takto doplněném důkazním řízení dospěl k závěru, že odvolání žalobce je opodstatněné.

Soud prvního stupně zjistil správně skutkový stav, který ostatně byl mezi účastníky v podstatě nesporný, ze zjištěného skutkového stavu však vyvodil nesprávné právní závěry. Není sporu o tom, že žalobce poskytl veřejnému informačnímu zdroji www.DigiZone.cz dne 3. října 2014 informace, v nichž vyjádřil svůj nesouhlas s postupem žalovaného, pokud jde o jeho pokyn ze dne 23. září 2014, jímž žalovaný požadoval po všech editorech předkládání plánů připravovaných reportáží, které editoři hodlají natáčet, když tento požadavek měl být primárně vyžadován ze strany majitele žalovaného J.S., přičemž uvedený pokyn vydal nadřízený žalobce J. S.. Žalobce na www.DigiZone.cz vyjádřil nesouhlas s tímto pokynem s tím, že žalovaného, resp. jeho majitele J. S. obvinil z totalitních praktik a ze zavádění cenzury. Odvolací soud v této souvislosti považuje za vhodné citovat ustanovení článku 17 odstavec 1 až 4 Listiny základních práv a svobod.

(1) Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.

(2) Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu.

(3) *Cenzura je nepřípustná.*

(4) *Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*

Odvolací soud je toho názoru, že žalobce tímto svým projevem pouze realizoval své ústavní právo zaručené mu Ústavou ČR a Listinou základních práv a svobod, když takto pouze vyjádřil písmem svůj názor na postup žalovaného. Pokud se tak žalobce ústavně konformním způsobem domáhal realizace svých ústavních práv, pak mu toto jeho jednání nemůže být přičítáno k tíži. **Za porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci ve smyslu § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, nelze považovat jednání, kterým zaměstnanec realizuje svá ústavní práva.**

Odvolací soud si je vědom toho, že žalobce se v pracovní smlouvě zavázal k tomu, že nebude jednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a že bude důsledně hájit zájmy žalovaného po dobu trvání pracovního poměru (k tomu srovnej článek IV. bod 3. pracovní smlouvy) a stejně tak se zavázal k mlčenlivosti ve smyslu článku VI. bod 1. pracovní smlouvy, která se má týkat veškerých obchodních záležitostí a skutečností s tím spojených, což zahrnuje i nakládání s písemnostmi, přičemž tato povinnost trvá po dobu trvání pracovního poměru a po jeho skončení a zahrnuje také veškeré obchodní a provozní tajemství zákazníků a dodavatelů a týká se i informací, o kterých se zaměstnanec přímo nebo nepřímo dozvěděl v souvislosti s výkonem své činnosti pro zaměstnavatele nebo jiným způsobem o zaměstnavateli, jeho společnicích nebo partnerských společnostech (k tomu srovnej článek VI. bod 1. pracovní smlouvy), nicméně podle přesvědčení odvolacího soudu žalobce na veřejném serveru www.DigiZone.cz žádné takové informace, které by bylo možno zařadit pod pojem obchodní záležitosti a veškeré s nimi související skutečnosti tak, jak jsou tyto vymezeny v čl. VI. bod 1. pracovní smlouvy nezveřejnil. Jak již je výše uvedeno, žalobce se pouze vyjádřil k postupům žalovaného, a i když lze připustit, že tento jeho názor představuje do jisté míry žalobcovo subjektivní hodnocení, tak je odvolací soud toho názoru, že to na výše uvedeném závěru nic nemění. Žalovanému lze přisvědčit v tom, že žalobce tímto svým jednáním mohl jednat v rozporu s jeho oprávněnými zájmy, což by bylo možno hodnotit jako porušení ustanovení článku IV. bod 3. pracovní smlouvy tak, jak je výše uvedeno, nicméně zde odvolací soud konstatuje, že uvedené ujednání v pracovní smlouvě představuje soukromoprávní požadavek žalovaného na dodržování smluv, který na sebe žalobce převzal tím, že se zavázal k loajalitě vůči žalovanému, nicméně tento soukromoprávní požadavek v daném případě nemůže být vyloučen významnému veřejnoprávnímu zájmu, kterým je právo žalobce na svobodu projevu, které žalobce může vyjadřovat slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem ve smyslu článku 17 odstavec 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Stejně tak pod tento veřejnoprávní požadavek lze z druhé strany zahrnout právo veřejnosti na informace, když internetový server, kterému žalobce uvedené skutečnosti sdělil, je veřejný, přístupný širokému okruhu lidí a je na každém, aby si tyto zprávy sám vyhodnotil. Odvolací soud v této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu ČR ze dne 13. prosince 2012, sp. zn. III. ÚS 298/12, uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 67, ročník 2012, uveřejněný pod pořadovým číslem 204/2012 na straně 605, podle něhož *„Soukromoprávní požadavek na dodržování smluv, princip pacta sunt servanda, resp. smluvní volnost a převzatý závazek zaměstnance být loajální ke svému zaměstnavateli nemůže apriorně vyloučit jiný významný veřejnoprávní zájem, a to zájem na tom, aby se též zaměstnanci mohli obracet na státní orgány v situacích, kdy ze strany zaměstnavatele hrozí*

ohrožení významných společenských zájmů, jako je ochrana zdraví občanů, ochrana životního prostředí, či ochrana čistoty vody nebo kdy dokonce dojde k porušení těchto veřejných statků. Dohoda mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem nemůže zasahovat do veřejnoprávních vztahů, narušovat zájem společnosti na tom, aby každý občan v demokratickém právním státě mohl být nápomocen státu při odhalování nedostatků, a v případě potřeby na nedostatky upozornil.“

Odvolací soud v této souvislosti poukazuje i na formulaci skutkového důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru v listině ze dne 6. října 2014. Důvod okamžitého zrušení pracovního poměru je v ní vymezen poměrně vágně a obecně a být nelze dovodit, že tento je specifikován nedostatečně tak, že by byl zaměnitelný s jiným, a to zvláště s přihlédnutím k té skutečnosti, že tento důvod byl oběma účastníkům pracovněprávního vztahu znám, pak je třeba uvést, že skutkové tvrzení je natolik „gumové“, že pod něj lze zahrnout poměrně značně různorodé jednání, kterého se žalobce mohl dopustit. Nelze souhlasit s hodnocením žalovaného v tomto okamžitém zrušení pracovního poměru, v němž uvádí, že žalobcem poskytnutá informace veřejnému informačnímu zdroji je dána za objektivní skutečnost, přestože byly pouze jeho subjektivním názorem na organizaci práce u žalovaného neodpovídajícím skutečnému stavu. Článek otištěný na www.DigiZone.cz je totiž prezentován jako názor žalobce, což je zřejmé již z jeho nadpisu „Xxx xxx xxx“, z něhož lze jednoznačně dovodit, že se má jednat o pouhý soukromý názor žalobce, kterým se žalobce vyjadřuje k poměrům u žalovaného ve věci přípravy zpravodajských příspěvků. Odvolací soud pak nesouhlasí s názorem soudu prvního stupně o tom, že pokud je obecně známo, že zpravodajský zdroj provozovaný žalovaným má minimální sledovanost, pak cenzura a zasahování do skladby reportáží na soukromém televizním kanálu nejsou způsobilé významný společenský zájem ve smyslu shora citovaného nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 298/12 jakkoliv ohrozit. Tento názor soudu prvního stupně je nesprávný a jeho akceptace by fakticky znamenala připuštění cenzury, resp. to, že pro stanovení toho, kdy se o cenzuru ještě nejedná, by bylo rozhodující to, jaká je sledovanost (cenzurované) zprávy. Takovýto výklad je však v hrubém rozporu s ustanovením článku 17 Listiny základní práv a svobod.

Nelze přehlédnout ani časovou souslednost toho, co předcházelo okamžitému zrušení pracovního poměru. Dne 23. září 2014 byl žalobci a jeho kolegyni svědkyni B. dán pokyn – stejně jako ostatním editorům k zaslání plánu reportáží majiteli společnosti, následně žalobce s tímto pokynem vyjadřuje nesouhlas a dává výpověď z pracovního poměru dne 26. září 2014, nato poskytuje dne 3. října 2014 veřejnoinformačnímu zdroji informace, které byly důvodem k okamžitému zrušení pracovního poměru, k němuž žalovaný poté přistoupil dne 6. října 2014. Pokud žalovaný namítal, že žalobce tím, že odmítl splnit pokyn ze dne 23. září 2014, porušil ustanovení § 301 písm. a) zákoníku práce, pak je nutno uvést, že toto jednání důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru nebylo a toto jednání žalobce z hlediska posouzení platnosti okamžitého zrušení pracovního poměru hodnotit nelze. Odvolací soud navíc poukazuje na to, že uvedený pokyn byl určen editorům, žalobce však byl podle uzavřené pracovní smlouvy zaměstnán jako xxx – xxx, tedy měl sjednán jiný druh práce, než editor a za tohoto stavu nelze upřít opodstatněnost jeho námitce, že uvedený pokyn mu proto nemohl být určen.

Odvolací soud tak na rozdíl od soudu prvního stupně dovozuje, že žalobce svým jednáním neporušil povinnost vyplývající pro něj z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci tak, jak má na mysli ust. § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, když pouze realizoval své ústavní právo občana, jak je shora vysvětleno. Okamžité zrušení pracovního poměru je proto neplatné podle § 580 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb. – občanský

zákoník – za použití § 4 zákoníku práce ve znění platném od 1. ledna 2014 pro rozpor se zákonem, kdy smysl a účel zákona toto vyžaduje.

Rozhodnutí soudu prvního stupně tak spočívá na nesprávném právním posouzení, což zakládal odvolací důvod § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Odvolací soud postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 6. října 2014 doručeného žalobci 9. října 2014 vyhověl.

S ohledem na změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Žalobce byl v řízení úspěšný a podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. tak má právo na náhradu nákladů řízení sestávajících ze soudních poplatků z žaloby a odvolání 2 x 2.000 Kč, celkem 4.000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat dovolání do 2 měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

V Praze dne 21. října 2015

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Vašková